

Бо так полинив Бог світ, що віддав Сина Свого Єдинородного,
щоб усякий, хто вірує в Нього, не загинув, а мав життя вічне... (Ін. 3: 16)

Бог є Любов

№2 (24)

Видання Маневецького благочиння
Волинської єпархії Української Православної Церкви

ЛЮТИЙ 2013

У нашій газеті
для Вас:

- Повчання святих Отців
- Уроки церковної православної школи
- Відповіді на найрізноманітніші питання нашого життя
- Дитяча сторінка
- Духовна поезія
- І багато іншої цікавої та корисної інформації

У цьому номері
читайте

ЦПШ: Катехізис. Урок перший. Про віру та знання.....	2
ЦПШ: Цс. мова. Урок перший. Церковнослов'янська азбука.....	3
День православної молоді.....	4
Сповідь однолітку.....	4
Казка "Король, який повернувся" (продовження).....	6
В. Сухомлинський "Найгарніша мама"...	7
Найцінніше (повчальна історія)....	8
Співчуття.....	8
Рецепт із Інтернету: Торт із киселю.....	8

Глава Богу, любі брати та сестри!

Велике дванадцять свято Стрітіння Господнього було встановлене у Візантії за царювання благовірного царя Юстиніана I в 542 році після страшною моровиці, що вразила імперію в жовтні 541 року, а в Римській Церкві — у 496 році при папі Геласії (інші дослідники вважають — при святому Григорії Великому (590-604)). Тоді ж виник звичай здійснювати масові ходи зі світильниками (свічками). Походження цих процесій, певно, пов'язані зі словами, сказаними святим праведним Симеона: *бо побачили очі мої спасіння Твоє, яке Ти приготував перед лицем усіх народів: світло на просвітлення язичників...* (Лк. 2: 30-31). Звичай цей укорінився на Заході.

У Православну Церкву він прийшов у XVII столітті, коли митрополит Петро Могила коригував «Требник для малороських єпархій».

Для редагування був зокрема використаний римський требник, у якому докладно описувався чин ходу з запаленими свічками на свято Стрітіння. Ця традиція була започаткована папою Сергієм на протипагу, як деякі вважають, святу язичників, який ті святкували цього дня із запаленими смолоскипами на честь своїх богів.

У Православній Церкві зберігся тільки «Чин благословення свічок на Стрітіння Господнє». У Требнику вказується звершувати його перед Царськими вратами «після часів, перед початком священної Літургії». У третій молитві цього чину священник звертається до Бога: *«Господи Ісусе Христе, Світло істинне, Яке просвітлює всяку людину, що приходить у світ: пролий благословення Твоє на свічі ці, і освяти їх світлом благодаті Твоїї: зволь же, Милостивий, щоб, як ці світила вогнем видимим запалені нічні темряви проганяють, так хай серця наші, невидимим вогнем, тобто, світлістю Святого Духа просвітлені, сліпоти усілякої уникнуть...»*.

У стародавньому звичаї таким чином завершували заготовку воску після осіннього медозбору та переробку його до середини зими на свічки, які потім, за традицією, освячували в свято Стрітіння і вживали за богослужінням і в домашній молитві.

Принесені в цей день додому Стрітенські свічки запалюють під час молитви, як і інші свічки, освячені в інші дні, проте можна їх запалювати і в особливих випадках, наприклад, під час молитви за хворих, під час тривоги і хвилювань. Також є звичай запалювати ці свічки великим постом за богослужінням: на каноні Андрія Критського, на страсних Євангеліях і т.д..

Свічка символізує горіння душі, яке має бути у православних віруючих людей під час молитви.

Чим же відрізняються звичайна церковна свічка від «стрітенської»? Тільки чином освячення, адже прості церковні свічки, які продаються в церковних лавках, теж освячені. «Стрітенські свічки» освячують тільки раз у році особливим чином. Однак це не означає, що їм слід надавати якесь магічне чи чудодійне значення — це крайнощі. Адже Бог, якщо гаряче молитися, благословляє кожну молитву, хоча на молитву перед Стрітенською свічкою звертає більшу увагу, адже Сам Господь сказав, що молитва багатьох має велику силу. А коли ми молимося при Стрітенській свічці, то молимося із цілою церквою, яка її освячувала та погодилась у тому, щоб молитва всіх нас була вислухана.

Тому, дорогі друзі, браття і сестри, прибігаймо якомога частіше до Бога. Хай уста наші шепочуть молитву до Творця, очі хай споглядають ікону, а свічка хай буде мостом єднання між Ликом Божим і нашими обличчями, освітленими її світлом.

ЦЕРКОВНА ПРАВОСЛАВНА ШКОЛА

Дорогі у Христі браття та сестри, в новому році в нашій школі пропонуємо взятися за вивчення навчального Православного катехізису, викладеного за святителем Московським Філаретом (Дроздовим), а також за освоєння церковнослов'янської мови — мови молитов і богослужінь Православної Церкви в Україні.

«Розгорнутий християнський катехізис Православної Кафолічної Східної Церкви» — на даний момент головне віросповідання Української Православної Церкви. Він був затверджений рядом постанов Священного Синоду і тому авторитет його не зрівняти з жодним приватним викладенням віри.

Увесь зміст Катехізису розбито на 50 уроків, що дозволяє краще освоїти матеріал.

Як користуватися цими уроками?

Спочатку можна прочитати основний текст формі у питання-відповідь. У ряді місць додано ряд коментарів, які дають можливість краще вникнути в зміст тексту.

З метою кращого засвоєння матеріалу, в кінці уроку наведені питання, на які спочатку варто спробувати дати самостійні відповіді, а потім перевірити їх за текстом Катехізису.

Також оптимальним є заучування біблійних цитат і катехізичних визначень, що дає можливість із більшою користю для душі проходити цей навчальний курс.

У тих випадках, коли Катехізис дає посилання на Святе Письмо, але самих священних текстів не призводить, для краще вникнення в біблійну основу Православного вчення, варто їх прочитати з Біблії.

У тому ж випадку, якщо при вивченні Катехізису виникнуть нові питання, відповіді на які Катехізис не дає, то їх повинно негайно записати і найближчим часом обговорити з Вашим парафіяльним священиком.

Урок 1. Про віру та знання

1.ЩО ТАКЕ ПРАВОСЛАВНИЙ КАТЕХІЗИС?

Православний катехізис — повчання в православній християнській вірі, яке викладається кожному християнину для благоугодження Богові та спасіння душі.

2. ЩО ОЗНАЧАЄ СЛОВО "КАТЕХІЗИС"?

Катехізис в перекладі з грецької мови означає оголошення, усне повчання. З апостольських часів цим словом за традицією позначається початкове вчення про православну віру, необхідне кожному християнину (*див. Лк 1: 4, Діян. 18: 25*).

3. ЩО ПОТРІБНО ДЛЯ БЛАГОУГОДЖЕННЯ БОГОВІ І СПАСІННЯ ДУШІ?

Для благоугодження Богові і для спасіння душі потрібно: пізнання істинного Бога та правильна віра в Нього; життя по вірі та відповідні їй добрі справи.

4. ЧОМУ НА ПОЧАТКУ ПОТРІБНА ВІРА?

Віра потрібна тому, що, як свідчить слово Боже, **без віри угодити Богові неможливо** (Євр. 11: 6).

5. ЧОМУ КРІМ ВІРИ ПОТРІБНІ ЖИТТЯ ПО ВІРІ ТА ДОБРІ СПРАВИ?

З вірою повинні бути нероздільні життя по вірі та добрі справи тому, що, як свідчить слово Боже, **віра без діл мертва** (Як. 2: 20).

6. ЩО МИ НАЗИВАЄМО ВІРОЮ?

За поясненням апостола Павла: **віра... є здійснення очікуваного і впевненість у невидимому** (Євр. 11: 1). Тобто: впевненість у невидимому, ніби у видимому, і впевненість у бажаному і очікуваному, як у справжньому.

7. У ЧОМУ РОЗХОДЖЕННЯ МІЖ ВІРОЮ ТА ЗНАННЯМ?

Різниця між знанням і вірою полягає в тому, що предметом знання є відчутне і пізнаване, а віри — невидиме і навіть незбагненне. Знання ґрунтується на досвіді та дослідженні предмета, а віра — на довірі до свідчення істини. Знання належить розуму, хоча може діяти й на серце; віра належить переважно серцю, хоча починається в думках.

8. ЧОМУ В УЧЕННІ БЛАГОЧЕСТЯ ПОТРІБНІ НЕ ЛИШЕ ЗНАННЯ, АЛЕ Й ВІРА?

У вченні благочестя потрібно не тільки знання, але й віра, бо головним об'єктом вивчення є Бог, невидимий і незбагненний, і премудрість Божа, оточена таємницею. Тому багато що в цьому вченні не може бути охоплено знанням, а може бути сприйнято тільки вірою. **"Віра, — говорить св. Кирило Єрусалимський, — це зір, що освячує совість; вона дає людині відання. Якщо ви не вірите, то тому, що ви не посвідчені"** (Іс. 7: 9; *Оголошувальне повчання, 5*).

9. ЯК МОЖНА ЩЕ РОЗ'ЯСНИТИ НЕОБХІДНІСТЬ ВІРИ?

Св. Кирило пояснює необхідність віри таким чином: **"Не тільки в нас, що носять ім'я Христове, за велике шанується віра, але і все, що здійснюється в світі, навіть людьми чужими Церкві, звершується вірою. На вірі затверджене землеробство: той, хто не вірить у те, що збере врожай, не стане працювати в полі. Вірою керуються мореплавці, ввіряючи свою долю малому судну і надаючи перевагу бурхливому морю перед твердою землею, віддаючись невідомим надіям і маючи при собі тільки віру, яка для них надійніше всякого якоря"** (*Оголошувальне повчання, 5: 3*).

Питання до заняття:

1. ЩО ПОТРІБНО ДЛЯ БЛАГОУГОДЖЕННЯ БОГОВІ ТА СПАСІННЯ ДУШІ?

2. ЧОМУ НА ПОЧАТКУ ПОТРІБНА ВІРА?

3. ЧОМУ КРІМ ВІРИ ПОТРІБНІ ЖИТТЯ ПО ВІРІ ТА ДОБРІ СПРАВИ?

4. ЩО МИ НАЗИВАЄМО ВІРОЮ?

5. У ЧОМУ РОЗХОДЖЕННЯ МІЖ ВІРОЮ ТА ЗНАННЯМ?

ЦЕРКОВНОСЛОВ'ЯНСЬКА МОВА

Дуже часто для тих, що розпочинають долучатися до православної віри каменем спотикання стає церковнослов'янська мова. Букви слов'янської азбуки лякають тих, які щойно починають свій шлях у вірі, і навіть воцерковлені віруючі надають перевагу читанню церковнослов'янських текстів, надрукованих буквами сучасної російської чи української мов. Проте той, хто здолав, усе-таки, психологічний бар'єр і торкнувся духовної скарбниці православ'я Київської Русі, якою є церковнослов'янська мова, не міг не від чути різницю між читанням молитов, написаних церковнослов'янською мовою і надрукованих сучасним шрифтом.

Отож постараємося допомогти зняти цей психологічний бар'єр у тих, хто ще не зважується приступити до читання церковнослов'янською мовою. Даний матеріал не претендує на ґрунтовний навчальний посібник, адже для більш глибокого та детального вивчення церковнослов'янської мови існує спеціальна література.

Урок 1. ЦЕРКОВНОСЛОВ'ЯНСЬКА АЗБУКА

Слово «церковна» в назві мови свідчить про її спеціальне призначення: вжиток у церковному богослужінні та в інших випадках, де використовуються церковні тексти. Слово «слов'янська» вказує на її національно-територіальну основу. На церковнослов'янській мові проводяться богослужіння не лише в українських, а й у російських, білоруських, македонських, сербських, болгарських православних храмах.

В основі древньої слов'янської мови лежить болгарсько-македонський діалект, поширений у Фессалоніках (нині Салоніки), звідки родом були святі рівноапостольні Мефодій і Кирило, творці слов'янської азбуки. У той час мовні відмінності між слов'янськими народами були значно меншими, ніж тепер, і тому древня церковнослов'янська мова здобула загальнослов'янське значення. Проте оскільки у кожного діалекту були особливості вимови та зміни слів, то мимовільно ці особливості вносилися при переписуванні священних текстів. Це призвело до того, що мова богослужіння слов'янських країн трохи різнилася, хоча в її основі лежить єдина азбука.

У церковнослов'янській мові алфавіт складається з 40 букв, більша частина з яких за написанням і вимовою відповідають українським буквам. Кожна буква церковнослов'янської мови має свою традиційну назву.

Отож перед вами алфавіт церковнослов'янської мови. Після букви вказано її назву та варіанти читання.

А, а — аз — [а]

Б, б — бўки — [б]

В, в — вѣди (віди) — [в]

Г, г — глаголь — [г]

Д, д — добро — [д]

Е, е, Ѧ — естъ — [є (е)]

Ж, ж — живѣте — [ж]

З, з — зело — [з]

И, и — іже — [і (и)]

І, і — і — [і]

К, к — како — [к]

Л, л — люди — [л]

М, м — мислете — [м]

Н, н — наш — [н]

О, о, Ѡ — он — [о]

П, п — покій — [п]

Р, р — рцїте — [р]

С, с — слово — [с]

Т, т — твёрдо — [т]

У, у, Ѹ — ук — [у]

Ф, ф — ферг — [ф]

Х, х — хер (херувїм) — [х]

Ѳ, ѳ — от — [от]

Ц, ц — ци — [ц]

Ч, ч — червь — [ч]

Ш, ш — ша — [ш]

Щ, щ — ща (шта) — [щ]

Ѧ — ер — позначає твердість попереднього приголосного, іноді заміняється знаком, який називається ерѡк або паерѡк:

Ѧ — ері — [и]

Ѧ — ерь — позначає м'якість попереднього приголосного звука

Ѣ, ѣ — ять — [є (і)]

Ю, ю — ю — [ю]

Ѧ, Ѧ — я — [я]

Ѡ, ѡ, Ѣ, ѣ — омега — [о]

Ѥ, ѥ — юс малий — [я]

Ѧ, Ѧ — ксі — [кс]

Ѧ, Ѧ — пси — [пс]

Ѧ, Ѧ — фіта — [ф]

Ѧ, Ѧ — їжиця — [в], якщо перед нею стоїть буква **А** чи **Ѧ**, в решті випадків **Ѧ** вимовляється як [і], при цьому над нею завжди стоїть значок: **Ѧ, Ѧ, Ѧ**.

15 лютого — день православної молоді

Свята — не просто данина минулому. Беручи участь у них, кожен віруючий долучається до досвіду Церкви, слідує їй туди, куди вона веде. Він ніби наново переживає великі події євангельської та церковної історії, живе в них, проходячи, таким чином, цілу школу духовного зростання.

Стрітення в перекладі зі слов'янської мови означає «зустріч». У цей день ми згадуємо зустріч Немовляти Христа і праведного Симеона в Єрусалимському храмі, зустріч Старого і Нового Завіту. Праведний Симеон упізнав у Дитяткові обіцяного Месію, і спрагла його душа наповнилася миром.

Стрітення — це ще й свято зустрічі людської душі з Богом. Така зустріч відбувається у кожної людини в житті, і дуже важливо не пропустити її, відповісти на заклик, звернений до нашої душі. Потрібно постаратися, щоб світло цієї зустрічі горіло все наше життя, щоб воно освячувало наш життєвий шлях і світило іншим.

Добре, коли зустріч із Христом відбувається в юнацькому віці. Тоді світло Христове освітлює людину впродовж усього життя, дає цьому життю потрібний напрямок, не дозволяє заблукати в теренах гріха і пороку. Тоді і старість буває наповнена радісним очікуванням нової зустрічі зі Спасителем, а не гірким жалем про втрачену молодість або безцінно прожиті життя. Саме тому свято Стрітення-Зустрічі став днем православної молоді в усьому світі.

У 1953 році вперше пройшла асамблея Всесвітнього Православного Молодіжного Руху ("Синдесмос"), метою якого є спілкування і взаємна підтримка право-

славної молоді в ім'я спасіння. На сьогодні сюди входить понад 120 різних груп, що діють у 46 країнах.

У червні 1992 року на 14-й асамблеї з благословення усіх глав помісних Православних Церков 15 лютого, свято Стрітення, утверджується як День Православної молоді. «Немовля Христос виконує закон і пророцтва. Святі Симеон і Анна показують нам шлях прийняття Його... Царство Боже посеред нас, воно явлене в Боголюдській природі Христа, Який оновлює і омолоджує щодня наше життя. Це те, чим покликаний бути Рух православної молоді: запрошення зустріти Бога і бути зміненим цією зустріччю...» — йдеться в офіційному документі Синдесмоса.

Молоді християни об'єднуються для того, щоб допомогти один одному знайти Христа і стати Його учнями та послідовниками.

*Життя складається із зустрічей й чекань,
З прихованих і явних знань...*

*І про важливість однієї з них
Піде в нас мова, друже мій...
Так, передбачене звершилось!
Зійшла Зоря — Любов жива,
Із Діви Слово воплотилось.*

І всім ця зустріч сповістила:

Правдіві віщі всі слова.

Й ми прагнемо зустрітись з Богом -

Як Симеон зустрівся з Ним.

А Свято Стрітення — дорога

Туди, де нас стрічає Він.

Вірш Н. А. Куконіної (переклад з російської П. А.)

СПОВІДЬ ОДНОЛІТКУ

Ми теж боялися. Ми теж колись обурювалися тим, що здавалося нам «диким», «неосвіченим» і «відсталим» у житті Православної Церкви. Ми (у крайньому разі, більшість із нас, народжених в атеїстичних сім'ях в атеїстичну пору) з сторони дивилися на православні храми, вважаючи, що ми їх переросли і що ми знаємо більше «бабусь». Ми боялися, що Православ'я з його «догматами і канонами» відбере у нас нашу свободу. Ми боялися, що потрапимо в казарму, що нас висмикнуть із сучасного світу і заженуть в «темне середньовіччя». Ми просто боялися, що варто тільки православну проповідь впустити в свою душу, як вона вижене звідти всю радість життя.

Тепер ми теж боїмося. Але страшить нас уже інше. Нас лякає, що раптом нас знову наздожене наша минула духота. Раптом якийсь вивих відбудеться в душі, в житті — і ми знову станемо рабами.

Так, раб — це не тільки той, на кому висять залізні кайдани. Найміцніші пута — ті, яких не помічаєш. Найстрашніша несвобода — це несвобода внутрішня. Контактні лінзи найскладніше знайти в своєму власному оці. Так от, поки ми були в світі невіри, ми навіть не знали, що, по суті, від колиски нам вже імплантували в очі (точніше — в розум і серце) «контактні лінзи», які вносили істотні спотворення в сприйняття фарб світу. Ці лінзи показували порожнечу там, де, як виявилось, було щось значуще. Вони, бувало, зменшували дійсно важливе, але завдяки їм же щось дрібне розбухало в своїх розмірах і затуляло небо.

Ідеологія та реклама (яка замість нас вигадусь, що нам повинно подобатися, ким ми повинні бути і чим вимірювати свій життєвий успіх) обережненько викрадали нашу свободу (точніше навіть не дозволяли їй народитися). За нас вирішували, що «молоде покоління» повинне вибрати саме «пепсі-колу». І раптом ми відкрили, що справжній вибір — це не вибір між пепсі та квасом, між тією чи іншою маркою телевізора. Це вибір між сенсом і нісенітницею.

Якщо моє життя — це лише накопичення речей, якщо моя думка занурена в торгові каталоги й телевізійні плітки, — то я й сам у світі такий же одноденка, як журнал «Товари та ціни». Тоді людина — це всього лише «небіжчик у відпустці». Бо мене не було до мого народження. І незабаром мене знову не стане — вже назавжди. Небуття випустило мене на побивку і знову стерло. І світ навіть не помітить зникнення ще одного «споживача», «покупця» і «телеглядача». Тоді це нісенітниця. Тоді доречно ставити собі самому останнє питання: «Чому ти не помер вчора? Чому ти ще живеш? Який у тебе привід до життя? »

Сенс життя людини надає лише те, що вище її. Жити можна тільки заради того, за що не страшно померти.

А нам твердять: «Ви цього варті». Чого "цього"?! Раптом і справді «це» і є все, чого ви «варті»? Якщо те, в чому ти вимірюєш своє життя, його гідність і невдачі — всього лише товар, то людина виявляється «вартою» бути просто маріонеткою в руках реклами. Чистенькою, пахкою, доглянутою — але маріонеткою...

Ось тому для нас вхід у Церкву виявився кроком в інший вимір. Можливість подивитися на самих себе іншими, нерекламними очима. Адже очевидно, що очі людей, зображених на іконах Андрія Рубльова бачать інше, ніж очі «дорогих телеглядачів». А ви назавжди хочете залишитися такими, як раніше? Ви не хочете спробувати взяти дистанцію від стереотипів і зробити себе іншими?

Це найскладніше, що може бути в житті людини. Мудреці минулих віків говорили, що нерозумна людина прагне змінити те, що поза нею, розумна ж намагається змінити те, що всередині неї. Чи вільний я від самого себе? У моєму житті були хвилини і стани, в які в мені важко було б визнати людину. Церква дала нам можливість покаятися — тобто можливість розтотожити себе з тими хвилинами. Молода людина, яка вставляє собі голку у вену — чи вільна вона у цю хвилину? Чи ж вона виконує якесь веління, тягу, яку не може подолати? Заради хвилини «кульоту» вона готова зруйнувати своє життя. Це свобода чи рабство? Ми, зробивши крок у Церкву, просто зробили вибір: чому служити. Бути рабом хвилини чи Вічності. Служити тому, що вище нас або тому, що нижче, скотинніше нас. Шукати радості для того, що в нас самих найбільш людяне і високе (душа, совість), або ж шукати кайфу для того, що в нас самих найменш людяно.

Що ж стосується життя в Церкві — то жити в ній дійсно важко. Як важко зростати в спорті, в науці чи в музиці — так само важко рости душею. Але це зростання приносить радість змін. Ми могли б сказати — радість дотику до Бога, але боїмося, що опинимося зовсім вже незрозумілими. І все ж повірте: ніхто з нас не залишився б у Церкві з її постами та довгими службами, якщо хоча б зрідка не знаходив у ній таку радість, у порівнянні з якою радості «тусовки» виявляються просто несмачними.

Так, Церква вимагала від нас відмови, обмеження. Але, відібравши горілку чи наркотику, вона надала нам можливість знайти внутрішню свободу, пізнати самих себе, Бога і... І ще Православна Церква дала нам можливість перестати, нарешті, бути іноземцями в своїй власній країні. Те, що ми пережили, одним рядком висловив Костянтин Кінчев: «Я йду по своїй землі до неба, яким живу». Православ'я подарувало нам Небо і повернуло Землю.

Якщо вже все одно релігійні інтереси з'явилися у твоєму житті (бо напевно ти — як і ми колись — цікавився гороскопами, астрологією, «непізнаними феноменами», «цілителями», магією, йогою і культом вуду), то прояви ж самостійність. І замість поклоніння якійсь the Power і безіменним «енергіям», якими насичені навіть нинішні мультики, поцікався ж Православ'ям!

Ми теж колись думали, що всі релігії однакові, що «Бог один, а тому все одно яким шляхом до нього йти». Але занадто багато хто з нас в підсумку стали підранками духовної війни. Занадто багато впали в ті самі прірви, існування яких раніше люто заперечували («ці православні фанатики всіх засуджують і все забороняють, але ми не дозволимо надіти шори на наші очі і підемо своїм шляхом!»). І тому вже не тільки з досвіду нашої радості, але і з досвіду нашої колишньої дурості ми просимо вас: не повторюйте наших помилок!

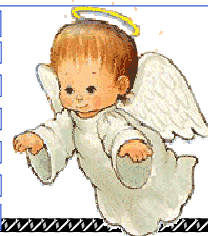
Кликати до себе ми не будемо. Церква — не плац, на який струнками рядами виводять колони «юних борців», «завжди готових» казна до чого. «Розформоване покоління — ми поодиночки до істини бредемо». Але ми можемо свідчити: Православ'я — це простір життя. Тут можна бути людиною, тут знаходиш привід до життя. Тут можна думати і можна любити.

Але, по правді сказати, нам було важко весь час бути одинаками. Було важко терпіти здивування та насмішки своїх невірних товаришів і окрики «вірних» бабць. Нам було важко таїти свою віру і свої знахідки лише для себе. Нам стало важко бути християнами лише в храмі. І тому ми вирішили зустрітися один із одним. Ми вирішили показати, що Церква — це не тільки бабусі, це ще й ми. Ми вирішили бути не просто православними, а молодими православними. Чи вийде це в нас — не знаємо. Але ми готові пробувати і помилятися, ми будемо пробувати терпіти помилки свої і своїх друзів.

Ми не секта. Ми просто люди, які знають, що і справді «над небом блакитним є місто золоте». Ми знаємо, що ці вірші описують не придуману мрію, а Небесний Град, Небесний Єрусалим, про який говорить біблійний Апокаліпсис (його автор — апостол Іоанн, той самий, кого на православних іконах і символізує «золотий орел небесний, чий такий світлий погляд незабутній»). Ось у похід до цього Міста ми й зібралися.

Нам по дорозі?

Король, який повернувся

[Продовження. Початок у №№ 10–12, 1 (20–23)]

Авраам Бен-Яков

У сільській місцевості, далеко від столиці, в якій відбувалися всі ці події, жив простий і чесний фермер. Він в усьому слідував королівським законам. Шість днів він працював, на сьомий відпочивав. Коли дозрівав урожай, відділяв частину і віддавав бідним, а потім сідав скуштувати плодів трудів своїх, сповнений радості та вдячності.

Дружина фермера народила хлопчика, і батько став учити його простоті і правді. Він не міг вивчити сина наукам і мистецтвам — він не знав їх сам. «Існує одне, — говорив він хлопчикові, — найголовніше: завжди говори правду».

Влітку фермер скрізь брав сина з собою і розкривав перед ним таємниці природи. А коли наставала зима і дні ставали коротшими, вони полюбили сидіти разом біля вогнища, і батько розповідав синові про велич короля. Він описував блиск столиці, її широкі вулиці й прекрасні площі. Він говорив про пишність королівського двору з безліччю придворних, виряджених у парадні костюми. Він розповідав про вбрання самого короля: наскільки чудесні кольори його одягу — сині, червоні, пурпурові, золоті та срібні; наскільки вишукані тканини — шовк, парча, атлас. Потім він описував зовнішність короля: сяйво його очей і світло, що йшло від його обличчя.

Те, на що йому вистачало слів, він описував у барвистих подробицях. А коли слів не ставало — адже він був простою людиною, — допомагав собі жестами, ніби кажучи, що велич короля не піддається опису. А син, Давид, дивувався і мріяв. Як йому хотілося вирушити до столиці та самому помилуватися цією пишністю! Як пристрасно він бажав подивитися на наряди короля і хоча б краєм ока побачити світло від його обличчя.

Йшли роки. Давид ріс. Тут, на фермі, мало що знали про події, які розігрались у столиці. Було відомо, що король на деякий час поїхав, а одного разу приїхали посланці з королівської казни з вимогою особливої плати за роздачу плодів. Фермер охоче погодився, оскільки був переконаний, що якщо чиновники короля вимагають, значить особлива плата необхідна і справедлива. У будь-якому випадку, дякувати Богу, у нього було, що віддати. Він відчував, що йому надана честь — внести свою частку в королівську скарбницю. Його обов'язок — виконувати королівські закони та говорити правду, і все буде добре.

Давиду було майже тринадцять років. Вже давно батько вирішив на тринадцятий день народження Давида повезти його до столиці, щоб той міг побачити її в усій красі та славі. Правда, самого короля там не було, але по пишноті столиці й Королівського Палацу Давид зуміє скласти уявлення і про велич короля.

Фермер запряг коня і навантажив у віз їжі на далеку дорогу. За кілька днів до дня народження Давида вони вирушили до столиці.

Після трьох днів шляху вони здалеку побачили стіни і вежі королівського міста. Давид прийшов у таке хвилювання, що хотілося їхати, не зупиняючись, до самої столиці. Але батько вирішив перебути ніч, не доїжджаючи до міста. Назавтра Давиду виконувалося тринадцять років; і вони повинні були, відпочивши за ніч, з'явитися вранці в столиці, готові розглядати її будинки та вулиці і захоплюватися ними.

Рано вранці вони прокинулися і виголосили молитви. Підкріпившись взятою з дому їжею, вони залишили коня з возом у затишному місці і вирушили пішки. Наблизившись до міста, вони почули шум натовпу. Фермер казав синові, які щасливі мешканці столиці тим, що живуть так близько від прекрасного королівського двору.

Увійшовши в місто, вони побачили масу народу, поспішав в одному напрямку, до центру міста. Давид запитав батька, від чого в усіх утомлений і заклопотаний вигляд. Фермер пояснив, що вони, мабуть, поспішають виконати веління короля. З сумками в руках, розштовхуючи одне одного, люди просувалися вперед як могли швидко.

Фермер побачив величезне оголошення, прикрашене королівським гербом:

**ОБ ОДИНАДЦЯТИЙ ГОДИНИ ЦЬОГО ДНЯ КОРОЛЬ ПРОЇДЕ ВЕРХИ У СУПРОВОДІ ПОЧТУ ВУЛИЦЯМИ
СТОЛИЦІ ТА ЩЕДРО ОБДАРУЄ ПЛОДАМИ СВОЇХ ВІРНОПІДДАНИХ.**

Фермер був у захваті! Очевидно, король щойно повернувся, і звістка про його повернення не встигла дійти до ферми. Краще й бути не могло.

Давид зможе побачити самого короля. Такий подарунок перевершує найсміливіші очікування! Фермер звернув увагу Давида на щедрість короля, що збирався роздавати народу плоди. Звичайно, ні Давиду, ні його батькові

плоди були непотрібні, у них ще залишалося багато їжі у візку. Їм хотілося подивитися на короля, і вони протискалися вперед.

Головна площа була величезною. На неї виходили ворота Королівського Палацу, Палати Великої Ради та інші державні будівлі. Від палацових воріт йшла широка вулиця, натовп стояв за протягненим уздовж неї канатом, щоб не заважати процесії. По боках стояло безліч помостів, на яких купами лежали найрізноманітніші плоди. Їх чатували вартові, піками відтісняючи натовп назад. Звідти чулися вигуки: «Плоди! Роздайте нам плоди!» Але вартові у відповідь гаркали: «Після процесії! Якщо хочете плодів, кричіть: "Хай живе наш прекрасний король!"»

Фермер із сином пробрались у перший ряд людей, що тіснились уздовж вулиці. Пролунали звуки труб, і ворота Королівського Палацу відчинилися. Натовп закричав: «Плоди! Хочемо плодів! Роздавайте плоди!»

«Подивися, як народ надихнувся!» — сказав батько Давидові, і вони подалися вперед, щоб розглянути гарненько королівську процесію.

Попереду скакали верхи стражники в червоних із золотом мундирах, а коні їхні були прикрашені гербами та пір'ям. За ними слідувала низка срібних і золотих карет, наповнених виноградом і винною ягодою, фігами, фініками і гранатами, помаранчами та персиками. На підніжках стояли вісім солдатів в мундирах, і коли відлунали фанфари, вони вигукнули: «Хай живе король!» І кинули в повітря кілька плодів. Хтось у натовпі крикнув у відповідь: «Хай живе король!» І тут же солдати стали кидати плоди на звук голосу. Інші підхопили крик, їм теж дісталися плоди. Скоро вся юрба ревля: «Хай живе король!», і на людей дощем сипалися плоди.

Нарешті з'явилася королівська карета. Відкрита, з чистого золота, усипана рубінами, сапфірами, смарагдами. У ній височіла фігура в чудових пишних шатах. Люди кричали: «Хай живе прекрасний король!», — а самі кидалися збирати плоди, вириваючи, що вдавалося, один у одного.

Але коли Давид побачив фігуру в королівській кареті, він не повірив своїм очам. Щоки короля і очі позападали і були позбавлені життя, а його зеленувато-жовта шкіра була вся в складках і покрита жакливими зморшками.

«Але ж він потворний, — вигукнув Давид. — Як він може бути королем? Він зовсім не прекрасний! Він потворний!»

«Ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш-ш!» — зашипіли люди, що стояли поруч, спрямовуючи до нього здивовані й перелякані погляди. «Хай живе прекрасний король!» — кричали вони.

«Але це неправда! — вигукував Давид. — Він потворний!»

Люди дивилися на нього сердито й знаками звеліли йому мовчати.

«Ні! — не слухав він їх, — це не король. Не може бути!» Він спробував розгледіти батька, але очі його застеляли сльози. Батька він не побачив, а нахлинула юрба потягла його за собою, кричачи: «Хай живе прекрасний король!»

«Ні! — не вгамовувався Давид. — Це не король! Він потворний! Потворний!»

Люди почали штовхати і нагороджувати Давида стусанами, але він не міг зупинитися. Все життя його вчили говорити правду. На нього сипалися удари, але він не переставав кричати: «Це не король! Не може бути! Не може бути!»

Давид намагався вибратися з натовпу. Нарешті йому це вдалося, і він побіг. Він продовжував бігти полями та лугами і досяг пагорбів. Давид біг усе далі, поки не побачив у долині гірські вершини. Нарешті, змучений, він впав на землю і міцно заснув...

(Далі буде)

В. Сухомлинський

Найгарніша мама

Випало Совеня із гнізда та й повзає. Далеко забилось, не може знайти рідного гнізда. Побачили птахи малого — некрасивого, з великою голівкою, вухатого, банькато, жовторотого. Побачили та й питають, дивуючись:

— Хто ти такий, де ти взявся?

— Я Совеня, — відповідає мале. — Я випало з гнізда, не вмію ще літати і вдень дуже погано бачу. Я шукаю маму.

— Хто ж твоя мама? — питає Соловей.

— Моя мама Сова, — гордо відповідає Совеня.

— Яка ж вона? — питає Дятел.

— Моя мама найгарніша.

— Розкажи, яка ж вона, — питає Дрізд.

— У неї голова, вуха й очі такі, як у мене, — відповідає з гордістю Совеня.

— Ха-ха-ха! — зареготали Соловей, Дятел і Дрізд. — Та ти ж потвора. Виходить, і мати твоя така сама потвора.

— Неправда! — закричало Совеня. — Мама в мене найгарніша.

Почула його крик Сова, прилетіла потихеньку, взяла Совеня за лапку й повела до рідного гнізда. Совеня уважно подивилося на свою маму: вона була найгарніша.

Найцінніше

Один чоловік у дитинстві був дуже дружний із дідусем-сусідом.

Але час йшов, з'явився коледж та захоплення, потім робота й особисте життя. Кожну хвилину молодий чоловік був зайнятий, і в нього не було часу ні згадати про минуле, ні навіть побути з близькими.

Одного разу він дізнався, що сусід помер — і несподівано згадав: старий багато чому навчив його, намагаючись замінити хлопчикові загиблого батька. Відчувши свою провину, він приїхав на похорон.

Увечері, після поховання, чоловік зайшов до спорожнілого будинку покійного. Все було так, як і багато років тому... Ось тільки маленька золота коробочка, в якій, за словами старого, зберігалася найцінніша для нього річ, зникла зі столу. Подумавши, що її забрав хтось із нечисленних родичів, чоловік покинув будинок.

Однак через два тижні він отримав посылку. Побачивши на ній ім'я сусіда, чоловік здригнувся і відкрив коробку.

Усередині лежала та сама золота коробочка. У ній виявився кишеньковий золотий годинник з гравіюванням: «Спасибі за час, що проводив зі мною».

І він зрозумів — найціннішим для старого був час, проведений зі своїм маленьким другом. Із тих пір чоловік намагався якомога більше часу приділяти близьким.

Співчуття

Братія Маневицького благочиння приносить щирі співчуття настоятелю Свято-Різдво-Богородичного храму села Городок протоієрею Іоанну Швораку у зв'язку з великою втратою — смертю батька.

Возносимо до Милосердного Творця щиру молитву за душу спочилого раба Божого Амвросія. *Помяні, Господи, о упокоєнии души раба Твоего, прости йому вся согрешения, вольная и невольная, и даруй ему Царствие Небесное.* Хай Господь упокоїть його душу у вічних Небесних обителях, де немає болю, смутку і зітхань, а блаженне життя з Богом і всіма святими. А родині хай Христос посилає благодатну вітху та сил духовних і тілесних для виконання заповіді любові в молитві про душу покійного.

ВІЧНА ТА БЛАЖЕННА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Простий торт із киселю

Вам знадобиться:

1. Пачка киселю (180 г)
2. Яйця – 3 штуки
3. Борошно – 2 столові ложки
4. Розпушувач для тіста (або сода гашена оцтом) – 1 чайна ложечка
5. Сметана – 200 г
6. Ванільний і звичайний цукор
7. Шоколад і кокосова стружка для прикрашання

Для початку треба подрібнити брикет киселю на крихти. Якщо вам трапився "міцний" екземпляр, спробуйте натерти його на тертці. А ще простіше брати сипкий кисіль.

Додаєте яйця, розпушувач (або гашену соду), борошно і розмішуєте. Виходить рідкувате тісто.

Форму змастіть маслом або посипте панірувальними сухарями, тому що тісто не дуже добре відстає від форми. І з цієї кількості тіста виходить 2 коржі (форма – 26 см). Якщо у Вас форма найменшого діаметру, то у Вас вийде 3 коржики. Наливаєте тісто буквально на саме дно і випікаєте хвилин 5-8 при температурі 180° С. Коржики печуться надзвичайно швидко.

Поки коржі встигають, можна зайнятися кремом. Збиваєте сметану з ванільним цукром, також додаєте звичайного цукру (чи цукрової пудри) за смаком. Це і буде наш крем.

Коржики змащуєте сметанним кремом.

Прикрашаєте тортик за Вашим бажанням. Можна використати просто третій шоколад і кокосову стружку. Дайте торту настоятися кілька годин. І насолоджуйтеся!

СМАЧНОГО!

ЗАПРОШУЄМО ВАС ВІДВІДАТИ САЙТ НАШОГО БЛАГОЧИННЯ: mblag.at.ua

Уклінно просимо не використовувати дану газету в побутових цілях, оскільки тут містяться святі імена та зображення.

Якщо вона Вам не потрібна — віддайте її іншим. Спаси Вас Господи за розуміння!